

Ik ben raar

Bas kijkt naar buiten.
Hoelang nog voor het pauze is?
De klok hangt aan de muur, maar Bas kan het uur
niet lezen.
De kleine wijzer is trager dan de grote.
Bas is ook klein. Kleiner dan Daan en Rik.
Bas is ook trager dan de rest van de klas.
Maar een verhaal verzinnen kan hij goed.
Hij vertelt ze nooit aan de andere kinderen. Hij
tekt ze. Want spreken is soms moeilijk.
Soms haperen de woorden in zijn keel en dan
stottert hij. Bij Olijfje stottert hij nooit.
Gelukkig.

Bas kijkt uit het raam. De zon is warm.
'Bas, niet dromen, maar doorwerken!'
De stem laat hem schrikken. Meester kijkt hem
aan. Maar de zon kijkt hem ook aan.
Bas wil naar buiten.
Naast hem zit Olijfje. Ze heeft al flink gewerkt. Een
blad vol met woorden.
In haar mond is een gat. Ze wisselt tanden.
Olijfje is mooi. Zeker als ze lacht. Zoals nu.

Haar bruine ogen zijn rond, net als de O van haar naam.

Ze tikt met haar potlood op zijn blad.

'Je S van SOP staat niet juist!' fluistert ze. Bas kijkt naar de letter die op een slang lijkt. Wat is er niet juist? Een slang is een slang. Met de kop naar onderen en de staart naar boven. Klaar om te bijten in de billen van de O die ernaast staat.

'Hap!' zegt hij. Olijfje moet erom lachen.

'Bas, het woord HAP staat niet op het bord,' zegt meester.

Maar Bas vindt HAP zo leuk dat hij het nog eens zegt. 'Hap, hap!'

'Bas, niet de clown uithangen!'

Bas knikt. Ja, een clown zijn, dat zou pas leuk zijn.

Dan zou iedereen in de klas lachen! Het zou fijn worden op school.

Soms is alles zo grappig.

En soms is alles ook zo triest.

Triest als niets lukt op school.

Olijfje fluistert in zijn oor: 'Je moet de S van SOP omdraaien. Nu lijkt het alsof jouw S in de spiegel kijkt.'

Bas moet weer lachen.

Een slang die in de spiegel kijkt.

Wat gek. In zijn hoofd ziet hij het al. Een slang die niet meer weet waar haar kop en haar staart staat.

Dus eet ze zichzelf maar op. Tot er niets meer overblijft. Hap, hap!

De slang propt zich vol met zichzelf.

Bas gumt. Er blijft niets meer over van de slang.

Ze heeft zichzelf helemaal opgegeten. Alles is op. SOP wordt OP.

‘Bas! Wakker blijven! Ik heb al drie keer je naam gezegd!’ Meester kijkt streng.

Bas wordt rood. Zijn oren krijgen het warm. Zijn handen worden nat. Vlug neemt hij zijn potlood weer op. Het sliiep. Het deed een dutje op zijn schrift.

Meester tikt op het bord.

‘Bas, je moet deze woorden neerschrijven. Op de linkerkant van je blad.’

Bas kijkt naar zijn schrift en naar zijn handen.

Waar is links en waar is rechts? Wat was dat ook alweer met de rechterhand? Mama zegt dat het de doe-hand is. Waar hij mee tekent, schrijft en timmert. Maar dat is nu net het probleem. Zijn twee handen zijn even goed. Allebei doe-handen. Als de ene hand moe is, neemt de andere het werk over.

Meester stapt naar Bas en kijkt in zijn schrift.

Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht. Zijn mond wordt een smal streepje. Zoals een minteken in een som.

‘Is dat alles wat je hebt gedaan?’ vraagt meester.

Bas knikt.

